

LIBRIS

We know
books

PETER MAYLE

Un an bun



Unu

Era în plină vară la Londra, iar pe chipul lui Max Skinner picăturile de ploaie păreau aproape calde, în vreme ce acesta alerga pe strada Rutland Gate, intrând apoi în Hyde Park. Bărbatul urmă curba din dreptul lacului Serpentine, în vreme ce siluetele celorlalți, hotărâți să sufere înainte măcar de a-și lua micul dejun, se apropiau și rămâneau în urma sa, în semiîntunericul cenușiu dinaintea zorilor, cu fețele lor lucioase din pricina ploii și a transpirației, fiecare pas al lor fiind însoțit de pleoscăitul umed al pantofilor.

Vremea îi descurajase pe toți, mai puțin pe alergătorii împătimiți. Era prea multă umezeală pentru fetișcanele săltărețe, cu obrăjori trandafirii, care uneori îi ofereau lui Max un mic și bine-venit prilej de distracție. Era prea multă umezeală pentru vagabondul exhibiționist al parcului, care se ascundea de obicei în spatele unuia dintre tufișurile de lângă chioșcul fanfarei, cu rânjetul libidinos și cu balonzaidul gata de atac. Prea multă umezeală chiar și pentru perechea de căței Jack Russell, a căror bucurie era să se repeadă cu botul după

fiecare gleznă din perimetru, cu un stăpân rușinat urmându-i anevoie, împărțind în stânga și-n dreapta scuze și regrete.

Era prea multă umezeală și poate că era și prea devreme. În ultima vreme, Max tot întârziase la birou, uneori ajungând chiar și la șapte și jumătate, iar Amis, șeful și blestemul său, nu era deloc încântat. „Dar dimineața aceasta va fi altfel“, își promisese Max. Va ajunge primul și se va asigura că ticălosul acela nenorocit va afla. Aceasta era marea problemă cu viața profesională a lui Max: îi plăcea postul, însă ura oame-nii, în special pe Amis.

Cotind la capătul lacului Serpentine, Max făcu câțiva pași înapoi, spre monumentul Albert Memorial, cu gândul la ziua ce se deschidea înaintea lui. Avea un contract pe care îl tot urmărea de luni bune, un contract care i-ar fi adus o primă suficient de mare pentru a se achita față de creditorul său, infinit de răbdător de altfel, și care, mult mai important, i-ar fi luat banca de pe cap. Murmurul ocazional de nemulțumire legat de suma cu care depășise limita de credit se transformase în scrisori împănate cu termeni și mai amenințători, subliniind faptul că, până acum, acest an se dovedise a fi unul destul de slăbuț. Dar totul avea să se schimbe, Max era convins. Cu un avânt de optimism, grăbi pasul pe Rutland Gate, se scutură pe trepte ca un cățel și deschise ușa casei cu fațada de stucatură, în stil georgian, pe care cine știe ce agent imobiliar o devastase, convertind-o în ceea ce tot el descria ca fiind un locaș corporatist extrem de dezirabil.

Administratorul clădirii, un pitic cu aspect pergamentos, subpământean, ridică privirea de la aspirator și plescăi din limbă văzând urmele de apă pe care Max le lăsa pe covor.

– Mă omorâți cu zile, asta faceți. Ia uitați-vă la nenorocitul ăsta de noroi, pe covorul meu de la Axminster!

– Îmi pare rău, Bert! Uit mereu să îmi scot încălțările înainte de a intra.

Bert pufni. Aveau aceeași conversație de fiecare dată când ploua și de fiecare dată se încheia cu aceeași întrebare. Bert urma asiduu oscilațiile bursei și tânjea după o șansă de a smulge ceva informații din interior.

– Aveți vreun pont pentru azi?

Max se opri în dreptul ușii ascensorului și duse un deget la buze înainte de a rosti o vorbă.

– Cumpără la preț mic. Vinde când cresc. Nu spune nimic, nimănui.

Bert clătină din cap. Puștan șmecher. Cu toate astea, Max era singurul din toată clădirea care ținea minte ziua lui Bert, marcând momentul cu o sticlă de scotch, iar de Crăciun el era cel care îl fericea cu un plic bine burdușit. „Un băiat bun“, își zise Bert, trecând cu aspiratorul peste urmele de noroi umed.

Apartamentul lui Max de la etajul al doilea era mereu în lucru; sau, așa cum îi spusese un prieten decorator, cu ochii la un contract bănos, o simfonie neterminată. În acest moment, era loc pentru dormit și cam atât. De perete se sprijineau două tablouri moderne, câteva piese de mobilier angular, avangardist, un ficus prăfuit, cu un aspect jalnic, o baterie de echipament stereo și video. În ciuda faptului că stătea aici de mai bine de doi ani de zile, Max reușise să nu-i confere apartamentului un iz personal, cu excepția unei grămăjoare de pantofi sport aruncați într-un colț. Intră în bucătăria minusculă, niciodată folosită, deschise frigiderul, gol – cu excepția unei sticle de votcă și a unei cutii de suc de portocale, și luă cutia de suc cu el în baie.

Apă fierbinte și suc rece. Dușul după alergarea de dimineață era o răsplată zilnică pentru unul dintre puținele sale obiceiuri sănătoase. Muncea prea mult, mânca în stilul neregulat al burlacilor, dormea prea puțin și cu certitudine bea mai mult decât cota săptămânală de cinci unități de alcool

decretată de doctorul firmei. Dar alerga și era tânăr. Mai avea câțiva ani până la patruzeci, iar până atunci, își spunea, își va pune în ordine viața și situația financiară, va fi gata să se așeze la casa lui și – cine știe – să mai facă încă o încercare galantă de însurătoare.

Își studie reflexia în oglinjoara de ras. Ochii albaștri, puțin injectați; părul castaniu-închis, tuns scurt, după cum cere moda; pielea netedă, întinsă pe pometii înalți. Până acum, nici urmă de riduri sau de pungi sub ochi. „Ar putea fi și mai rău“, își zise, pășind peste prosopul ud și peste hainele aruncate pe pardoseala băii.

Cinci minute mai târziu, era gata să cucerească universul finanțelor, gătit în uniforma și cu accesoriile tânărului director din ziua de azi: costum închis la culoare, cămașă albastru-închis, cravată întunecată, un ceas butucănos proiectat pentru scufundători de mare adâncime obsedați de punctualitate, telefonul mobil și cheile de la mașină la îndemână. Se strecură prin burnița de afară și intră în BMW-ul negru obligatoriu pentru orice drum în City¹, acolo unde, chiar în acea zi, era convins, avea să pună mâna pe mult așteptatul contract. Și apoi pe primă. Ar putea termina de amenajat apartamentul, ar angaja o femeie care să îl păstreze lună, și-ar lua câteva zile libere și ar trage o raită până la Saint-Tropez, înainte ca toate fetele să plece înapoi la Paris. Nici măcar buletinul meteo de la radio – precipitații izolate, urmate de rafale de ploaie torențială, șansă de grindină – nu îi putea dărâma moralul. Avea să fie o zi bună.

La acea oră a dimineții, douăzeci de minute ar fi trebuit să fie mai mult decât suficiente pentru a ajunge la birourile firmei fraților Lawton, care se găseau în capătul străzii Threadneedle – „la o aruncătură de băț de Banca Angliei“,

¹ The City, centrul financiar al Londrei (n.tr.)

așa cum îi plăcea domnului Lawton, fratele cel mai vârstnic, să le zică potențialilor clienți. Fondată spre sfârșitul anilor '80, compania a cunoscut un boom în anii '90, odată cu toți ceilalți din bransă, achiziționând și fuzionând, când cu unii, când cu alții, și câștigând o reputație de devoratori sălbatici de active, spre invidia competitorilor mai etici și mai blânzi. În prezent, compania era adesea descrisă în presa financiară drept un model de management dur, eficient, în ton cu vremurile grele. Tinerii aspiranți care supraviețuiau câțiva ani la Lawton puteau supraviețui oriunde în lume.

Mobilul lui Max începu să zbârnâie exact când tânărul cobora pe Ludgate Hill. Era puțin înainte de șase și jumătate.

– Ne-am luat liber în dimineața asta, carevasăzică? Era vocea lui Amis, nazală și agresivă. Nu așteptă ca Max să îi răspundă. Trebuie să discutăm. Vezi dacă poți să ajungi aici înainte de prânz. Tracy îți va spune la ce restaurant ne vedem.

„Și, cu asta, s-a zis cu ziua mea bună“, conchise Max. Deși, dacă era sincer cu el însuși, nicio zi care îl include pe Amis nu putea fi într-un totu bună. Antipatia s-a instaurat între ei din prima clipă când s-au întâlnit, când, proaspăt reîntors după trei ani petrecuți la New York, Amis a pășit nonșalant în peisaj ca șeful biroului londonez. De la bun început, relația lor a fost afectată, așa cum se întâmplă adesea în Anglia, de simpla diferență în felul în care vorbeau engleza. Accentul era diferit.

Max era produsul unei mici școli private, crescut în confortul verde, de clasă de mijloc, al dealurilor din Surrey. Amis se născuse și copilărise în cartierele mărginașe ale sudului Londrei, deloc verzi și deloc confortabile. De fapt, cei doi copilăriseră la mai puțin de treizeci de kilometri distanță, dar ar fi putut foarte bine să fie și douăzeci de mii. Lui Max îi plăcea să creadă că n-avea nici urmă de snobism în el. Lui Amis îi plăcea să creadă că nu e plin de resentimente.

Amândoi se înșelau. Dar fiecare, fără voia sa, avea respect pentru abilitățile celuilalt și așa, cu dificultate, se tolerau unul pe altul.

Strecurând elegant BMW-ul în locul său din parcare subterană, Max încerca să ghicească motivul pentru întâlnirea din acea zi. Prânzul la Lawton însemna în mod normal un sendviș mâncat la masa de lucru, cu ochii lipiți de monitor. „Prânzul e pentru cei nevolnici“, suna o frază pe care Amis o prinsese la New York. Și totuși iată-l vorbind despre un prânz serios, cu cuțite și cu furculițe – prânzul unui nevolnic – la restaurant. Era ceva curios. Max încă mai medita la asta în timp ce pășea afară din cabina liftului, îndreptându-se printre rândurile de mese spre propriul separeu.

Firma Lawton ocupa un etaj întreg al unui cub din sticlă și din beton. Cu excepția splendorii în mahon și în piele din biroul uriaș împărțit de cei doi frați, patronii, birourile fuseseră proiectate să reflecte spiritul companiei: fără farafastâc, fără rafinamente estetice. Aceasta era o fabrică de bani unde domnea austeritatea. Frații Lawton aveau obiceiul să invite clienți într-un mic tur al sălii motoarelor, cum îi spuneau ei, pentru a observa personalul la lucru. „Iată-i, patruzeci dintre cele mai bune creiere din City. *Și toți sunt preocupați de problemele dumitale.*“

Nesatisfăcut de convorbirea telefonică de mai devreme, Amis îi trimisese lui Max un e-mail în care îi dădea instrucțiuni să nu întârzie la prânz. Max ridică privirea de pe monitor către biroul cu pereți din sticlă dintr-un colț al încăperii, unde, în mod normal, Amis putea fi văzut plimbându-se de colo-colo cu receptorul telefonului lipit la ureche; în acea dimineață, biroul era gol. „Ticălosul e probabil la vreun mic dejun de afaceri, pe undeva, gândi Max, sau poate că a tulit-o la lecții de dicție.“

Max își puse haina în cuier și se apucă de treabă, verificând pentru ultima oară cifrele pentru TransAx și pentru Richardson Bell, cele două companii ale căror grații încerca să le vândă unuia dintre clienții importanți ai firmei Lawton. Își calculase că, dacă încheia contractul, afacerea avea să îi aducă o primă care constituia o sumă considerabil mai mare decât câștiga prim-ministrul într-un an de zile. Făcea verificări peste verificări și rezultatele ieșeau bine de fiecare dată. Era pregătit să le prezinte totul fraților Lawton. Proiectul era demarat, iar el devenea cu șase cifre mai bogat. Se lăsă pe speteaza scaunului, se întinse și aruncă o privire la ceas. Era trecut de ora douăsprezece și realiză că nu avea nici cea mai vagă idee unde trebuia să se prezinte pentru masa de prânz.

Traversă etajul spre locul unde Tracy, o tânără vioaie și bine împlinită, era de gardă în fața biroului de sticlă. Recent fusese promovată din secretară în asistenta personală a lui Amis (un pas înainte, rezultatul direct al unui final de săptămână nebunatic cu Amis la Paris – cel puțin, așa se zvonea prin birou). Din nefericire, promovarea i se urcase la cap, transformând-o într-o fată tupeistă și plină de aere.

Max se rezemă de marginea biroului ei și făcu semn din cap către biroul vacant.

– A rămas pentru prânz sau e prea ocupat să stârnească haos la bursă?

Tracy îl privi de parcă ar fi vrut să-i dea o amendă pentru parcare în zonă interzisă.

– Domnul Amis te va vedea la Leadenhall Cellars. Ora douăsprezece și jumătate fix. Nu ai voie să întârzii.

Max ridică din sprâncene. Cellars, pe vremuri un depozit pentru vechea piață Leadenhall, fusese transformat într-un bar aristocratic, unde tinerii războinici din City se adunau să mănânce prânzuri virile – hălci de carne roșie și brânză

Stilton –, să bea vin roșu la prețuri exorbitante și să se pregătească pentru rigorile după-amiezii cu un vin de Porto recunoscut pentru tăria sa. În ciuda zidurilor de cărămidă și a rumegușului de pe podele, era unul dintre cele mai scumpe restaurante din City.

– A intrat în contul de economii, așa-i? zise Max. Ai idee despre ce e vorba?

Tracy plecă ochii și mimă că aranjează niște hârtii de pe birou.

– N-am nici cea mai vagă idee, zise ea.

Tonul voit relaxat al vocii sale i se păru lui Max neconvincător și iritant.

– Tracy, de ceva vreme mă tot țin să te întreb o chestie. Ea ridică privirea.

– Cum a fost la Paris?

Așadar, era adevărat. Lăsând-o cu obrazii ei îmbujorați cu tot, Max se întoarse la biroul său pentru a-și lua haina și o umbrelă, făcându-și curaj pentru un sprint prin ploaie către strada Leadenhall. Ezită în pragul ușii de la intrarea în clădire, înainte de a se avânta în desişul de umbrele mari, rotunde, ca pentru golf – accesoriul în vogă al acelei veri – care răsăriseră peste tot ca niște ciupercețe multicolore, blocând trotuarul, făcând înaintarea prin mulțime înceată și greoaie. Avea să întârzie.

Întră în crama aglomerată și-l găsi pe Amis deja așezat la masă, cu telefonul mobil la ureche. În timpul petrecut cu zmeii și cu zeii de pe Wall Street, Amis deprinsese câteva dintre cele mai flamboaiante afectări vestimentare ale acestora – cămașa agresiv dungată cu gulerul alb, brâul purpuriu, cravata împroșcată cu tauri și cu urși – înflorituri decorative care contrastau cu chipul său dur, cu buze subțiri, și cu tunsoarea de pușcăriaș. Indiferent cu ce se îmbrăca,

arăta tot ca un bătaș. Dar era un geniu în afaceri și pentru asta era tare îndrăgit de frații Lawton.

Încheie convorbirea și dinadins se uită la ceas – un ceas de mână, din aur, mai butucănos decât al lui Max, cu cadranul incrustat cu o multitudine de fațete: adâncimea în metri, cronometru și, o caracteristică specială, suiturile și coborâșurile bursei Nasdaq.

– Păi, ce s-a întâmplat cu tine? Te-ai pierdut pe drum?

Max își turnă un pahar de vin roșu din sticla care se afla pe masă.

– Scuze, spuse el. O ambuscadă de umbrele pe Leadenhall.

Amis mormăi, făcu semn spre una dintre chelnerițe și deveni brusc jovial.

– Știi ce m-ar ferici de-a binelea, frumoaso? Îi făcu semn cu ochiul și rânji cu subînțeles. O friptură mare de vită, bine gătită – să nu văd că mi-o aduci în sânge. Văd destul sânge la birou. Chelnerița se strădui din răspuțeri să zâmbească. Și cartofi prăjiți. Și pentru desert voi lua crema de zahăr ars. Ai reținut?

Telefonul mobil începu să-i ciripească și el răspunse mormăind, în vreme ce Max comandă cotlet de miel și o salată.

Amis lăsă telefonul pe masă și luă o gură de vin.

– Bun, atunci, spuse el, zi-mi ce-i cu TransAx și cu Richardson Bell.

În următoarea jumătate de oră, Max îi prezentă cifrele și previziunile, analiza sa asupra managementului și posibilitățile nesfârșite de acaparare și de cotropire corporatistă la care lucra de la începutul anului. Amis înfulecă mâncarea pe tot parcursul prezentării, luând notițe pe un carnețel pus lângă farfurie, fără a oferi însă vreo părere sau a pune vreo întrebare.

Max termină de mâncat și dădu deoparte farfuria cu resturile de miel.